SLOVENEC.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan **15 gld.**, za pol leta **8 gld.**, za četrt leta **4 gld.**, za en mesec **1 gld. 40 kr.**
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto **12 gld.**, za pel leta **6 gld.**, za četrt leta **3 gld.**, za en mesec **1 gld.** V Ljubljani na dom pošiljan veljá **1 gld. 20 kr.** več na leto. Posamezne številke veljajo **7 kr.**
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljà tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanji se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, ob ½6. uri popoludne.

Štev. 46. **V Ljubljani,** v soboto 26. februvarija 1887. **Letnik XV.**

Vabilo na naročbo.

„SLOVENEC“,

edini katoliško-konservativni slovenski dnevnik

veljá za Ljubljano pri opravništvu ali v „Katol. Bukvarni“ prejeman:

Za celo leto predplačan	12	gl.
„ pol leta	6	„
„ četrt leta	3	„
„ jeden mesec . . .	1	„

Za pošiljanje na dom se računi 10 kr. več na mesec.

Po pošti prejeman za vse avstrijske dežele pa veljá:

Za celo leto predplačan	15 gl.	—	kr.
„ pol leta	8 „	—	„
„ četrt leta . . .	4 „	—	„
„ jeden mesec . . .	1 „	40	„

Opravništvo „Slovenca“.

Državni zbor.

Z Dunaja, 25. februvarija.

Naš in ogerski domobran.

V današnji seji odgovarjal je deželnobrambovski minister na interpelacijo dr. Sturma in tovarišev zarad različnih določb v našem in ogerskem domobranskem zakonu. Minister je odgovor deloma bral, deloma pa je govoril prosto in skoraj preobširno razpravljal posamezne točke, ker je potreboval čez dobro uro za svojo nalogo. Posamezne točke Vam bom mogel še le poročati, ko bom imel odgovor tiskan pred seboj.

Dr. Sturm je odgovarjal, da bi bilo koristno od ministra zvedeti še nekterih pojasnil, toraj predlaga, naj se pričnè v prihodnji seji razgovor o ministrovih izjavah. Toda ta predlog je bil zavržen s 124 glasovi proti 113. To glasovanje kaže, da je mnogo poslancev že zapustilo Dunaj, ker po današnjem zborovanji seje za nekaj dni zarad delegacij prenehajo in bo prihodnja seja še le 9. marca.

Bolniške blagajnice

obravnavajo se jako počasno in je bil ravnokar dovršen še le šesti paragraf, pri kterem je bilo nasvetovanih mnogo prememb, ki so bile pa vse zavržene in so obveljali nasvèti obrtnijskega odseka.

Alma mater Rudolfina.

Pod tem naslovom prinaša „Vaterland“ v svoji 53. številki prav posebno dober članek, v kterem se v pravi luči vidi, kako vstrajno da si židovstvo v poslednjem času ravno v Avstriji prizadeva napraviti si obljubljeno deželo, odkar ga je prokletstvo božje izgnalo iz prejšnje obljubljene dežele Palestine. Židovstvo pač dobro razume pomen besedi: kdor ima šolo v svojih rokah, ima tudi oblast v deželi. Nesramno brez meje, kakor že je, se ni prijelo spodaj ljudske šole, od ktere bi se bilo vspenjalo višje in višje — to je židu premalo in prezaničljivo — stegnilo je roko takoj po univerzi, ter se je te z dušo in telesom oklenilo in preden so se katoliki prav zavedali, je ta že skoraj za četrtino (vsaj v nekterih strokah) v židovskih rokah. Katoliška univerza v židovskih rokah!! Pomislite vendar, kam smo že prišli in kam še le bomo, če pojde to v tej smeri dalje?! Toda privošimo „Vaterland“-u besedo, ki pravi:

„Kakor smo iz dobropodučenega vira izvedeli, je v krogih, ki so z „Alliance Israelite“ v jako tesni zvezi, razširjena in utrjena misel, da se bo židovstvo na pravoslovni fakulteti Dunajske univerze kmalo popolnoma vkoreninilo. Še to leto nadjajo se, da bodeta umeščena ondi zopet dva izredna profesorja židovske vere. Prvi je bil svoje dni odvetnik v Frankfurtu in bo menda dobil redno profesuro za predavanje kazenskega prava, drugi je pa sin Dunajskega rabinca in bo postal redni profesor mednarodnega ali državnega prava. Poleg teh dveh imenovalo se bo še nekaj židovskih zasobnih docentov za izredne profesorje. „L'appetit vient en mangeant.“ (Človek slast še le pri jedi dobí.) Omenjajoč te čedalje večje slasti Izraelove po krščanskih šolah in službah, ne zdi se nam odveč opozarjati na članek, ki ga je prinesel tukajšnji organ „Alliance Israelite“ „N. fr. Presse“ ob priliki, ko je dosegel prvič žid dostojanstvo dekana na pravoslovni fakulteti Dunajski.

Takrat je pisala „N. fr. Presse“ v svojem listu dné 29. junija 1879, da je bil v poslednji seji pravoslovne fakultete profesor dr. Grünhut z vsemi proti enemu glasu izvoljen za dekana te fakultete. Večerna priloga tega lista ponatisnila je pa iz „Alma mater“ sledeč članek:

Medverski (bolje brezverski) značaj Dunajske univerze, kakor ga je ta na podlagi velikošolske postave leta 1873 sprejela, se ni še nikdar lepše pokazal, kakor pri ravnokar dovršenih volitvah akademičnih dostojanstvenikov za leto 1879/80. Za rektorja je bil namreč izvoljen protestant, profesor Brücke, in novi dekan na pravoslovni fakulteti tudi ni katolik, temveč žid. Kakor se v šeststoletih (!) odkar namreč univerza obstoji, še ni primerilo, da bi se bil izvolil protestant za rektorja, tako je tudi ta slučaj prvi v zgodovini „Almae matris Rudolfinae“, da je izvoljen žid za dekana. Stvar je tembolj zanimiva, ker do časa cesarja Josipa II. noben žid ni mogel doseči dostojanstva doktorstva. Ko je cesar Josip v tej zadevi olajšave dovolil, se je univerza prav jasno zavarovala, da bi se dostojanstvo akademično kakemu židu podelilo, česar se je do letos tudi redno držala. „Profesor dr. Grünhut je ob enem sploh prvi žid, ki je postal na pravoslovni fakulteti za profesorja.“

Na prvi pogled je brez naočnikov videti, da ima protestantski rektor tukaj le bolj postransko ulogo. Če je tudi prej imenovan, vendar nima večjega pomena, kakor k večemu za ozaljšavo. Hosana veljá židovskemu dekanu. „Slava Ti, ki si prvi dekan in prvi profesor na pravoslovni fakulteti, našega ljudstva sin in poleg tega nekrščen!“

Tako je bilo leta 1879. Kako pa je danes? Po uradnih sporočilih, ki so nam došla, je dotični ži-

LISTEK.

Za ali zoper „dolgčas“.

So ljudje, ki vsled samega „dolgega časa“ ne vedó, ali bi sedeli ali stali, sloneli ali ležali, hodili ali se vozili, pili ali jedli, usta imeli odprta ali zaprta. Meni pa „dolgčas“ ne dela posebne nadlege; če se mi pa vendar-le kedaj prikrade, odpodim si ga kmalo in brez posebnih težav. Moji pomočki, znebiti se „dolgega časa“, so zeló različni.

Kakšno je današnje moje sredstvo zoper tisto čudno bolezen, razvidi se iz naslednjega. Z mislimi, ki so tù zapisane, pregnal sem danes omenjeno neprijetnost sebi; ali jo bom tudi komu drugemu, ne vem. Zato tudi ne morem za gotovo reči, ali pišem za ali zoper „dolgčas“. Kogar že ta-le uvod dolgočasi, poskusi naj se ozdraviti z izpeljavo. Komur bo potem še „dolgčas“, gleda naj, da si pomaga slednjič s koncem.

Kakor znano, ima marsikteri človek navado, gotove besede vedno in vedno vpletati v svojo govorico ter se sčasom temu ponavljanju tako privadi, da še ne vé, kdaj mu je taka beseda zopet ušla izza bolj ali manj goste ograje svojega jezika. Jaz še nisem star, pa sem vendar že toliko slišal, videl in čital, da poznam sedaj več tacih ponavljačev, če ne vseh po obrazu, pa vsaj po imenu. Naj ti jih, blagovoljni in vrlodušni dolgočasnež, nekaj takih predstavim!

Ne misli pa, da se bom spravil nad tiste ponavljače, ki, sedeč na ministerskih sedežih (ali so stoli ali klopi, tega ne vem), nam Slovencem kličejo pri vsaki priliki: potrpite, potrpite, potrpite! Tudi nočem ponavljati krika in vrišča „zatiranih“ Nemcev, ki v enomer tožijo, v koliki nevarnosti je uboga pasterka — nemščina. Še manj se hočem spominjati sebičnih liberalcev, ki vedno ponavljajo svoje geslo: proč s f...i! Z vsemi temi se jaz še menim ne in menda ti, dragi bralec, tudi ne, zato jih pustiva v miru ter si oglejva nekaj ponavljačev bolj iz navadnega življenja in vsakdanjega občevanja.

Prvi, tù ti ga hočem pokazati, je iz vrste preklinjevalcev in žganjarjev. Znan je menda ob celi gorenjski železnični progi, in še višje gôri. Možiček je sicer vesel človek, toda kazi ga najbolj to, da v enomer hudičevo ime ponavlja s svojim jezikom. Na nekem kolodvoru je enkrat v svoji pijanosti tako preklinjal, da ga železniško osobje ni hotelo v voz pustiti.

Vlansko leto sem tudi jaz imel srečo peljati se ž njim v enem in istem vozu. Klel je, da se je ogenj kresal. Nekemu sopotniku je rekel, da bi se raje s hudičem vozil, kakor ž njim. Ko se mi je že preveč zdelo takega ponavljanja in primerjanja, rečem mu, da morata s hudičem pač dobro biti znana, ker tako na tanko vé za vse njegove razmere, njegovo početje in lastnosti. Sopotniki so se zasmejali, ali maščeval se je grozno nad menoj — dedec tisto jutro v vozu ni več zaklel.

Ker sem ravno pri vožnji, sledí naj tù brž kratka zgodbica od ponavljačev druge vrste.

Bilo je v tistem času, ko na Gorenjskem še ni bilo železnice. Nekega večera se ziblje poštni voz po Ljubljanski cesti, v njem pa sedí močno natrkan poštni sprevodnik. Vrata se odpró, in sprevodnik zgine neprostovoljno iz voza ter se počasi splazi do klopice pri bližnji hiši. Postilijon drdrá naprej, ne vedé, kaj se je pripetilo. Ko pride že precej daleč, pogleda nazaj in vidi vrata odprta. Hitro voz vstavi

dovski profesor že v drugič za dekana izvoljen. Poleg njega so nameščeni že trije profesorji židovske krvi, in pa sedem zasobnih židovskih docentov, kterih število se bo skoraj še pomnožilo.

Brez dvoma je toraj resnično, da je na pravoslovni fakulteti, ki je vendar prva velika šola v državi, židovskega elementa čedalje več! Ondi se uči mnogobrojna množica mladenčev iz vseh avstrijskih dežel. Ondi se jim napravi še le pravi temelj za pozneje delovanje v državnem in društvenem življenji. Vtisi, ki jih tukaj prejmejo, so več ali manj merodajni za poznejše nravne nazore v življenji, kakor tudi za splošne duševne nazore.

Ali morda število treh nekrščenih židovskih profesorjev — o krščenih niti ne govorimo ne, ni zadosti veliko, da imamo pravico pritoževati se o vedno večjem požidovanji Dunajske pravoslovne fakultete? Kdor pozná razširjajočo moč, ki tiči v sebični nravnosti današnjega židovstva, ta ne bo prav nič v zadregi za odgovor na to vprašanje. Pač bi bila stvar lahko drugačna, če bi imeli židje povsod, kjer pričnó svoje uničevalno in izžemajoče delo, združene kristijane sebi nasproti. Nevarnost bi ne bila tolikošnja, kajti židje bi prišli v manjšino, kjer bi se morali brez vsakih posebnih okoliščin držati svojih odkazanih mejá. Žal, ker je dandanes z redkimi izjemami skoraj ravno nasprotno resnica. Povsod se nahaja še vedno zadosti krščanskih gimpeljnov, ki gredó židom na limanice, kakor tudi zvitih poštenjakov, ki iz koristoslovja z židi držé. V tem tiči vzrok, da se židom vse posreči, karkoli nameravajo.

Bolj nevarna je ta okoliščina, da je namreč za tistimi tremi židovskimi profesorji že sedem do osem privatnih docentov, ki bodo hotli tudi vsi redni profesorji postati. Ali res mislite, da bo ta naraščaj vse svoje življenje zadovoljen s službami zasebnih učiteljev? „Keine Spur“. Niti misliti ni na-to! Resnica je ta, da nobeden izmed njih, kolikor jih je, že dneva ne more pričakati, ki mu bo prinesel profesorski naslov.

Dalje je treba pomisliti, da imata na podlagi neke jako „liberalne“ in samo v Avstriji veljavne določbe iz leta 1848 po dva in dva privatna docenta v profesorskem kolegiju sedež in glas pri volitvi akademičnih dostojanstvenikov. Na ktero stran se bo toraj pri kakem protislovji na Dunajski pravoslovni fakulteti jeziček na volitveni tehtnici nagnil ob tolikošnjem številu židovskih privatnih docentov, ni težko vganiti.

Take reči toraj se godé pred našimi očmi in mi jih križem rok gledamo. Kje je kristijan in kje domoljub, kogar bi to vedno večje požidovanje Dunajske univerze ne skrbelo, kaj bo. Značaj, ki ga je ta fakulteta v petstoletni zgodovini ohranila, ji bodo židje pokončali. Kam je vendar že zašla juridična fakulteta Dunajske univerze? Nikakor si ne damo očitati, kakor bi ne umeli, da se univerzi in njenim fakultetam dandanes vse druge naloge stavijo, kakor pa ob času Rudolfa, ustanovitelja. Je že res, toda temelja pri tem ne smejo porušiti. Ta temelj obstojí pa v krščanski nravnosti in v krščanskih nazorih življenja. Ta temelj opira se na vero Tistega, ki je svet premagal in preobrazil. Če se toraj na velikim vseučilišču zgubí ta temelj, gredó z njim vred ob enem pod nič vse idealne dobrine, ki so imele ves čas, od svojega obstanka pa do današnjega dné, ondi svoje zavetišče. Univerza in pravoslovna fakulteta, na kteri gospodari židovski duh, ste živo nasprotje tega, kar bi morali biti: namreč zavetišče prave, vsakih zunanjih samopridnosti proste véde. Ljubezen k stvari zarad stvari same, napor po spoznanji zarad resnice same, marljivost za razširjanje véde na korist in blagor človeštva, vse, vse to premine in na njihovo mesto stopi kramarski duh, ki neprestano dirja za posvetno koristjo. Kdor se je s temi rečmi kedaj pečal, že vé, kje je tukaj korist, ki jo kramarstvo donaša. V nadrobno se tù pač ne moremo spuščati. Vendar moramo pa pripoznati, da se je od sile težavno bojevati z duhom kramarskega in samopridnega židovstva, ker ta se ne bojí nobenih sredstev.

Kakor navadni židje še dan danes verujejo, da bo mesija razne narode s posvetno silo premagal in jih židovstvu podvrgel, prav tako moderno židovstvo ne spuštuje nobene pravice, samo če mu kaj dobitka kaže. Le, če bi mu preziranje pravice neprijetne nasledke prineslo, se ga ogiblje. Sicer ga pa ni sredstva za zvijačo, ne laži, ne nepoštenosti, ktere bi ne znal opravičiti, če mu je na dobiček.

Kakor smo zvedeli, je vkljub temu na Dunajski pravoslovni fakulteti vendar še število mož, ki se bodo ob zatajevanji samega sebe na vso moč postavili, če bo moč vzdržati razdevanje, ki ga je židovstvo pričelo. Vstrajno se mislijo boriti, naj dobé pomoč od ktere koli strani, ali pa ne; borili se bodo, ker jim vest in dolžnost to velevate. Le jeden slučaj bi bil mogoč, da bi popustili svoja mesta, če bi se namreč od merodajno-veljavne strani prisojevale (tirjale) reči, ki bi se ne dale zjediniti z njihovim osebnim dostojanstvom. Sapienti sat!

Vendar se ta najskrajni slučaj menda ne bo zgodil. Če se pa na rečí ne oziramo, kakor bi utegnile biti, temveč, kakor so, prav nič ne dvomimo, da bo sedanji načelnik naučnega ministerstva nevarnost spoznal in ne bo čakal, da bi katastrofa res nastala.

Kar smo ravnokar rekli, veljá o sedanjosti. Kaj pa bo prihodnjost prinesla? Danes že imamo sedem židovskih zasobnih docentov, ki hočejo vsi profesorji postati, pred desetimi leti pa še niti jednega ni bilo. Kakošno bo pač še le čez deset let število židovskih profesorjev na Dunajski univerzi?! Le nikar si ne prikrivajmo! Kedar bo univerza že popolnoma v židovskih rokah, potem bo pač zginilo vsako upanje, da bi se dala še kedaj preosnovati. Krščanski element, kolikor ga bo morda še ostalo, da ne bo bolehal na židovstvu, se bo branil, dokler se bo mogel, toda ozirali se pa nanj ne bodo Bog vé kaj! Kje pa se bodo potem dobili še krščanski možjé, ki bi imeli kaj veljave in značaja, da bi bili pri volji v tako fakulteto vstopiti?

To so rečí, ki bodo tako izvestno prišle na vrsto, kakor se nahaja v zgodovinskem razvoju človeških razmer logika, — če se ne bo ob pravem času iz poti vkrenilo, na kteri smo sedaj. Odlašati ni več, kajti čas že pohaja.“

Politični pregled.

V Ljubljani, 26. februvarija.

Notranje dežele.

Neki veljaven diplomat, ki ima menda na Dunaju prvo besedo, je nedavno rekel, da bo Evropi jako ***težavno mir ohraniti,*** ako Rusija ne popustí svoje sedanje politike, ki je ohranenju mirú jako nevarna. Pred vsem bo pa potreben nov trocarski shod, brez kterega se skoraj ne bo moč vojski ogniti. Prilika bi bila pač ugodna sedaj-le v Berolinu, kedar bo nemški cesar svoj 90. rojstni dan praznoval, ko bi jo hotla avstrijski in ruski cesar porabiti, da bi se osobno tjekaj peljala ter bi ob tej priliki zmedeno in razburjeno politiko v red spravili. Nasvèti v tem smislu so se že stavili in bi bilo pač želeti, če bi se vresničili, kajti na ta način bi se mir vsaj za kaki dve leti morda še podaljšal, kar bi bilo že veliko vredno. Omeniti nam je, da je to novico dobil angležki list „Times“ z Dunaja, da ne bo zopet kaj neljubega.

Avstrijski luteranci sklenili so na svojem lanskem velikem zboru neko spomenico do naučnega ministerstva, ktero so tudi res vložili, nadjaje se, da jim bo minister Gautsch takoj posebej klobaso napravil. Zahtevali so spremembe v sedanji avstrijski šolski postavi, kolikor se ta namreč tudi luterancev dotika, kakor tudi zahtevajo spremen avstrijske zakonske postave. Prosili so: 1. Da bi se avstrijski luteranci augsburškega kakor tudi helvetskega verospoznanja oprostili doklad za javne šole, ker so njihove občine prerevne, da bi mogle poleg lastnih verskih šol tudi še javne šole vzdržavati. 2. Odpravijo naj se vse tiste določbe avstrijske zakonske postave, ki oženjenemu katoliku k luterancem prestopivšemu zabranjujejo drugo ženitev, ako se je od prve žene ločil. Ravno tako zahtevajo odpravo določil, po kterih se katolišk duhovnik, ki k luteranski veri prestopi, ne smé oženiti. 3. Na Dunajski univerzi naj se napravi prostor tudi evangeljsko-bogoslovni fakulteti. Minister Gautsch jim je vse tri točke kar od kraja odbil. Vtemeljil je svoj dotični ukaz tako, da, če bi jih hotel od šolskega doneska ali doklad oprostiti, bi moral poprej vso šolsko postavo spremeniti. To pa ne gré, ker se njemu tudi ne zdí potrebno. Zakaj da ne privoli v spremembo zakonske postave, minister nič ne pové. Gledé zahtevane luteranske fakultete na Dunajski univerzi se pa sklicuje na slične odloke svojega prednika v tej zadevi. Vendar pa jim nasvetuje gledé vzdržavanja lastnih šol, da naj taiste spremené iz zasobnih v javne, kar se lahko povsod ondi zgodi, kjer je zadostno število otrok. Dal bi se jim potem šolski voditelj luteranske vere, ki bi ga dežela, oziroma država, vzdržavala.

Kakor znano, se ima letos skleniti ***državna pogodba*** med Avstrijo in Madjari za bodočih deset let. Dolgo časa, skoraj poldrugo leto je že, kar so se pričele razprave za novo sklepanje, pa menda danes še nismo veliko bližje od nje, kakor smo bili. Največ težave dela carina na petrolej, za ktero se Avstrija in Madjarska nikakor ne morete pogoditi. Madjari sicer trdijo, da bi že še prijenjali, če bi nasprotno tudi Avstrija kaj prida prijenjala pri davku od špirita, kterega se posebno na Ogerskem veliko prideluje, da bi ga namreč Madjari primerno zvišati smeli. Vse bi se bilo prej ko ne dalo že zdavnej poravnati, če bi ne bilo nesrečnih Poljakov v državnem zboru, ki so jeli letos posebno velike zmešnjave delati. Poljaki so se do sedaj najhuje vpirali carini od Madjarjev zahtevani na petrolej kakor tudi poviševanju davka na špirit, kar je popolnoma verjetno, kajti v obojim jim delajo Madjari hudo konkurenco. Poleg teh dveh klečet, ki ste sklepanju državne pogodbe jako nevarni, zija pa še tretje nič manj nevarno in tudi še ne odpravljeno v podobi davka na sladkor, o kterem Čehi trdijo, da jim veliko škodo dela. Kakor vse kaže, se bo menda tudi

---

(kar menda ni bilo posebno težavno, če se pomisli, kako urni so poštni konji!), ter začnè klicati po sprevodniku, pa — ni ga glasú. Kaj početi? Kaj druzega, kako konje obrniti in — hajd proti domu iskat sprevodnika. Pri prvih hišah skliče postilijon nekaj ljudi, in vsi se podajo s prižganimi svetilnicami iskat zgubljeno klado. Nekaj časa gredó, kar začujejo ponavljajoče se glasove, ki prihajajo tam z one klopice. Kaj bo to? Čujte: „Joža, Joža, če boš tako počasno vozil, prideva prepozno! Joža, Joža, požéni! Joža, ali slišiš? Vdari no! Joža!“

Ti zapovedujoči in vprašajoči glasovi so prihajali iz raztegnjenih ust mirno na klopici v dve gubi sedečega sprevodnika, ki je menil, da se pelje počasi proti Ljubljani.

Sedaj pa sledí nekaj bolj nedolžnih ponavljačev.

Poznal sem (in še poznam) dva, ki vedno le „ongavita“. Škoda, da se med seboj ne poznata. Rad bi ju slišal, kako bi se kaj pomenkovala, kako bi „oné“ izpraševal, „onga“ pa odgovarjal, in narobe.

Menda bi ne izvedel iz njunega pogovora dosti več, kakor od onega zdravnika na Gorenjskem, ki pri vsakem bolniku pravi: „Se bo že dalo“ (se vé da: živeti ali pa umreti). Zato je pa nekdo večkrat rekel o tem zdravniku: „Je in pa ni“. Kaj ne, ta je tudi veliko povedal s svojim izrekom? Pa še rad je rabil ta izraz presojevaje razne rečí.

Spet sta bila nekje dva dacarja. Eden izmed teh je bil ves zaljubljen v nemški „also“, drugi pa je rad „nemlich“ pritikal svojim besedam. Tako sta jo kramljala, da so jima ljudje dali te besedi za priimke. Včasih je „Also“ šel po krčmah, drugič pa je „Nemlich“ stikal po sodih.

Ker sem že pri tacih ponavljačih, ki radi tujke vpletajo v svojo govorico, ne smem prezreti onega moža, ki, pripovedovaje svoje „storije“, pogostokrat pritakne: et cetera alles mögliche.

Predno ti pokažem zadnjo vrsto ponavljačev, spomniti se moram še strica „Ampaka“, ki je predlanskim v „Slovenčevem Zadnjem samotarji“ pričenjal svoje stavke s tistim „ampak“. Poznal tega strica nisem, kakor ga menda tudi gospod Podvigenjski ni videl nikoli.

Na vrsto pride sedaj par takih, ki so se ponavljali s številkami.

Pri mojem ljubem prijatelju sem zapazil, da je najraje vse odločil na 7 ali pa na 27, k večemu, če je včasih še pridal polovico, rekoč n. pr: od tega je že kakih 7 let in pol. Jaz sem jo že večkrat „gruntal“, kje je to staknil. Nekaj vzroka bo menda v tem, ker njegov rojstni dan in njegov god padeta ravno na sedmi dan v mesecu. Ko bi bil on poznal ranjcega Kovarjevega Tončka, sodil bi jaz, da se je nekoliko navadil od njega. Ta sključeni možiček je bil namreč zadnjih sedem let vedno star 77 let. Tako je odgovarjal vsakemu, kdor ga je vprašal, koliko je star.

Slišal sem pripovedovati o nekom, ki je videl par latinskih šol od znotraj, in ki se je največkrat začudil z 19. stoletjem rekoč: In kaj tacega v 19. stoletji?!

Rad vidim, da ga ni več med živimi. Kajti težko, da bi tudi nad te-le črtice, ko bi jih čital tiskane, ne poklical 19. stoletja na maščevanje. Zato se bom za naprej ogibal ponavljačev, ter se poprijel druge stroke, kedar mi bo zopet „dolgčas“.

t. b.

sedanja pogodba tako sklenila, kakor bo za Madjare bolj prav, ker je sedanji Dunajski državni zbor tako razrit, kakor že zdavnej ni bil. Saj vemo, da so Madjari vedno le tirjati vajeni, mi pa prijenjavati. — Mi mislimo, pa znabiti še marsikdo z nami, da je to jako napačna politika, zraven pa za Avstrijo vsestransko škodljiva.

Vnanje države.

Pruski kralj zahteva od sedaj na dalje od katoliških škofov ***prisego,*** da mu bodo podložni, zvesti, pokorni in udani; da bodo pri podrejeni duhovščini in po katoliških občinah skrbno gojili spoštovanje in zvestobo do kralja, ljubezen do domovine ter pokorščino nasproti postavam in da ne bodo trpeli, da bi duhovščina v nasprotnem smislu učila in delala. Škof mora nadalje obljubiti, da ne bo imel nikakih zvez, ne v deželi in ne zunaj tiste, ki bi bile nevarne za varnost dežele. Konec prisege se glasí: Vse to obljubim tem zvesteje spolnovati, ker sem si svest, da se vsled prisege, dane sv. cerkvi in sv. očetu, na nič ne morem obvezati kar bi bilo zvestobi in podložnosti v oziru na kralja nasprotno.

Angležki listi se nadjajo ***ohranenja mirú,*** ker je na Nemškem Bismark s septenatom zmagal. Ruski listi pa vkljub „presrčnim razmeram", ki so med „uradno Rusijo" in „uradno Nemčijo", kar naravnost priznavajo, da se vsled nemških volitev politični jako kočljivi položaj ni prav nič spremenil in nevarnost za boj ni prav nič manjša postala. Pač pa bo imel Bismark vsled svoje zmage vijak v rokah, s kterim bo še odločneje na Francoze pritiskal; s tem bo pa ob enem celo Evropo prisilil, puško vedno pripravljeno imeti. Ruski listi utegnejo prav imeti.

Windhorst je v resnici mož, kteremu se smejo nemški katoliki brez vsacega pomisleka vkloniti, kajti zagotovljeni so lahko, da jih bo dobro in pametno vodil. Kar je mož na velikem shodu v Kolinu govoril, to se je pri sedanjih ***volitvah,*** skoraj bi rekli, do pičice spolnilo. Bismark je sicer zmagal s svojo idejo, hoteč imeti poslance, ki bodo glasovali za septenat, a centruma razbiti ni mogel! — Windhorstov centrum je ostal kot močen, nepremagan stolp. Bismark je posebno na tega svojo pazno oko obrnil; neizrečeno rad bi ga razbil, toda ni mu mogel prav nič do živega. Le nekaj mož, kakih šest, sedem je odpadlo, ki so prenezanesljive volilne kraje zastopali, kar je pa komaj govorjenja vredno. Če bo imel centrum tudi v novem državnem zboru kaj zaveznikov, brez kterih gotovo ne bode, o čemur niti dvomiti ni, potem se bo tudi še na dalje Bismarku po robu postavljal, ne da bi se mu bilo bati kake sile za katolike. Še vedno bo zadosti trden za krepko opozicijo, s ktero bo morala vsaka vlada računiti, naj bo že ta ali druga. Poglavitno vprašanje, ki sedaj nastane, je, kakošno lice bo sedaj nemška zunanja politika dobila. Bismark ima sedaj tisto večino, s ktero se mu bo vroča želja po vpeljavi septenata izpolnila. Ali se bo sedaj mir ohranil, za kterega je Bismarkova gorečnost tako skrbela, da pojde po vodi, če se mu ne privoli septenat? Skoraj ves svet je tega mnenja, da je bil ves ta Bismarkov hrup prvič popolnoma nepotreben in le zarad volitev, in drugič na vso moč škodljiv, ker je blizo dva milijona škode le pri vrednostnih papirjih provzročil. Kedo pa zamore povedati, koliko milijonov je šlo za oboroževanje, kterega se je lotila vsa Evropa zarad Bismarkovega obnašanja! Korist, ki jo ima Bismark od tega, da je s svojimi ljudmi zmagal, ni pač v nobeni primeri s škodo, ki je za Nemčijo in vso Evropo sledila. Mirnemu političnemu očesu se mora pa vkljub temu zdeti, da nevarnost sedaj ni prav nič manjša, pač pa nasprotno, še rajši nekoliko večja, kakor je bila, kajti Nemci, če res nameravajo Francoze stréti (?) pomnoženi gotovo ne bodo čakali, da bi jih Francozje prišli iz spanja budit, temveč bodo preko Belgije prej ko ne sami nad nje planili. Nasprotno pa zopet na drugi strani ni nobenega zanesljivega poroštva, da bi Francozje ne planili preko Rena, še preden bodo Nemci na podlagi dovoljenega septenata prav za boj pripravljeni

O varstveni zvezi srednje-evropejski se gledé Italije tako različno piše, da človek res več ne vé, kaj bi verjel. Nedavno je prinesla „Opinione" o njej sostavek, iz kterega je bilo na prvi pogled videti, da se je Italija iz avstro-nemške zveze polagoma zmuzala, ker si želí za vsak slučaj proste roke ohraniti. Sedaj pa dohajajo iz Rima tej ravno nasprotne novice, češ, da je dotični sostavek prišel pokvarjen med svet in da je Italija še vedno „tretja v zvezi" srednje-evropejski. Če bi se v Evropi boj napravil, pravi „Popolo Romano", bo Italija čakala, da vidi, kakošen da bo. Če Rus ali Avstrijo ali pa Nemčijo napade, se Italija ne bo ganila. Ruski napad na kterokoli teh dveh držav bi je ne spravil kvišku. Če bi pa Francozje Nemčijo napadli, bi Italija poslednji na pomoč prihitela, Avstrija pa še ne, ker se tako glasi pogodba. Prej ko ne Lahom diší Nizza in pa Savojska pokrajina. Za plačilo bi ji Nemčija dobroto s tem vrnila, da bi Italijo podpirala, kedar bi se ta s Francozi jela ravsati. Vse tri: Avstrija, Italija in Nemčija dvignile bi se pa, kedar bi bila ena izmed njih od dveh strani napadena, recimo, če bi se Nemcem Rusi in Francozje v lase spravili. Tako pojasnuje „Popolo Romano" sedanje razmere med Avstrijo, Italijo in Nemčijo. Ali je tudi to izmišljeno, ali resnica, se pač ne dá določiti, ker ni nemogoče, da ne bomo jutri zopet ravno nasprotnih novic brali.

V ***Parizu*** so zaprli vrednika Peyramonta, ki je izdajal radikalni list „Revanche". Prijeli so ga 23. t. m. zvečer, ker je na uradniškem poslopji na opernem trgu razobesil francoske in ruske zastave, pod njimi pa dal nabiti plakat: „Pri volitvah v Alzaciji-Loreni dobili so francoski kandidatje po 24.000 glasov, nemški pa le po 16.000. Vsi so bili voljeni, ki spadajo k stranki vladnih nasprotnikov. Živela Francoska!" Morda se bo marsikdo čudil, da so moža zarad tega spravili pod ključ, ali pomisliti je treba, da imajo tudi na Francoskem paragraf v kazenskem zakoniku, ki določuje vsakemu kazen prognanstva, kdor bi skušal državo v nevarnost spraviti, da se ji vojska napové. S takim zadržanjem pa, se vé, da se vsaka vlada žali, toraj tudi pruska. List njegov se bo menda vstavil. Republikanski listi pravijo, da je vlada prav storila, ker je vrednika prijela.

Izvirni dopisi.

Z Janč, 25. februvarija. Župnija Janče zgubi v kratkem največjega prijatelja v dušnih in telesnih potrebah, svojega duhovnega očeta gosp. Franca Kunstelj-na, dosedanjega župnika. Bil je na Jančah blizo 11 let dober pastir svojim ovčicam, delaven v vseh rečéh. Posebno je pa z velikim trudom ustanovil tukaj šolo ter otroke skozi vsa leta z največo marljivostjo podučeval.

Iz srca se Vam toraj, prečastiti gosp. župnik in dekan, zahvaljujemo za premnogi trud, ki ga prizadeva gorata župnija s svojimi raztresenimi prebivalci, kakor tudi za vse ljubeznjivo in marljivo delovanje med nami. Bog Vam povrni stoterno!

Hvaležni farani na Jančah.

Iz Kresnic (postaja na južni železnici), 25. febr. Tukaj se otvori 1. marca nova pošta. Da se je to osnovalo, je bilo res v pravem pomenu besede krvavo potrebno; kajti dve uri daleč imelo je ljudstvo do Litije, kamor so do sedaj dohajale na pošto vse pošiljatve, listi in časopisi. Kedaj smo jih tukaj dobili, si lahko mislite

Za to dobroto se imamo veliko zahvaliti kmetijske šole goriške vpokojenemu ravnatelju, gosp. Francu Povše-tu, ki si je istinito veliko prizadeval, da se je dovolila pošta v Kresnicah. Veliko hvale dolžni smo tudi drž. in dež. poslancu, gosp. kanoniku Klunu, ki je za to storil potrebne korake pri trgovskemu ministerstvu. Enako dolžni smo veliko zahvalo okrajnemu glavarju Litijskemu, blagorodnemu gosp. Gril-u, ki je veliko pripomogel k ustanovljenji Kresniške pošte, ker je blagovoljno podpiral naše prošnje ter dokazoval veliko potrebo te poštne postaje.

Vsem gospodom toraj presrčno zahvalo za trud in pomoč izreka mnogo Kresničanov.

Iz Celovca, 25. februvarja. (O družbi sv. Mohorja.) „Posnemajmo Slovence iz Amerike!" piše „Mir" v svoji poslednji številki rekoč: Kakor se razveselijo otroci prvih lastavic v vigredi, tako in še bolj smo se zveselili mi prvencev družbe sv. Mohorja, ki so se oglasili semkaj čez široko atlantsko morje iz severne Amerike po g. Bilbanu. Ta častivredni mož ni duhovnik, ampak učitelj med Amerikanskimi Slovenci v državi Minesota. Družbo je mogel priporočevati le v medsobnem pogovarjanju in glejte, kaj je zdalo: nabral je tako lepo število udov za družbo, kakoršnega bi se iz Amerike ne bili nadjali. To je pač preveselo za družbo, pa tudi za vse rojake v slovenski domovini. To kaže, da se ti Slovenci nočejo odtujiti ne veri svojih očetov, ne jeziku svoje matere.

Ta toliko vesela dogodba pa nas je tudi močno užalila. Spomnili smo se namreč tistih slovenskih hiš, kamor še družba ni prodrla s svojo dušno hrano, akoravno obstojí in dela že celih 30 let. Mnogo farâ je še na slovenski zemlji, kjer šteje družba le malo udov, in to od leta do leta zmirom iste, kar je pač dobro znamenje, da se jim je družba prikupila, ker se ne ločijo lahko od nje, ki so jej enkrat pristopili; pa tudi slabo znamenje, da se jih še veliko drugih ne briga dosti za njo, sicer bi jej tudi pristopili. Spomnili smo se pa še posebno žalostnega srca tistih farâ na koroško-slovenski zemlji, kjer še ljudje celó ne vedó, da je, in kaj je družba sv. Mohorja. Fare, kjer družba ne šteje niti enega uda, so: v Celovški dekaniji Blatnigrad; v Spodnje-Dravberški: Šent-Lorenc; v Tinski: Šent-Lipš in Otmanje. Zastopane po samih čč. gg. župnikih, toraj tudi tako rekoč mrtve so fare v Celovški dekaniji: Šent-Rupert, Gospa Sveta, Šent-Jurje, Čajnče in Otok — vkup devet slovenskih ali vsaj deloma slovenskih farâ.

Slovenci v Ameriki se budijo, oživljajo in pristopajo družbi sv. Mohorja na besedo enega vnetega moža, čeravno se jim knjige po 14dnevni vožnji čez morje podražijo, Slovenci v domovini pa ostajajo družbi tuji, tik plamenečega ognja se ne ogrevajo vsi. Ali se naj tako naprej godi? — Kako bi bilo pač vse lahko drugače in veselejše, ko bi bile šole slovenske! Nemške šole za slovenske otroke so res smrtna sapa za narod — to vidimo povsod, kjer jih imamo!

Res hude so razmere za nas Slovence, posebno na meji, ali obupati ne smemo. Posnemajmo slovenske rojake v Ameriki; en sam mož je naenkrat pridobil 40 udov. Da se tudi pri nas kaj takega zgoditi more, temu izgledov ne manjka. Poglejmo le v Grabštanj, Brnco in Blače. Bilo je vse tako zaspano, da leta in leta ni bilo tam ne enega družbenega uda: zdaj pa ima Grabštanj 82, Brnca 51, Blače pa 24 udov. Nekaj let sem se saj prej tudi mrtvi Šent-Tomaž že nekoliko giblje. Šent-Janž na Mostiču, v kterem se menda o Mohorjevej družbi še poprej nikomur sanjalo ni, je komaj dobil novega župnika, č. g. Angererja, pa so že prišli s par udi in gotovo jih bodo s časom še več pridobili. Žrelec in Šent-Jakob poleg Celovca se zmirom boljše čutita. Torej ne obupajmo!

Naročniki „Mirovi", ki so menda pač vsi tudi pri Mohorjevi družbi, in drugi nje udje naj opominjajo družine, ki doslej še niso pri družbi, posebno pa znance, žlahto iz far na slovenski meji, da pristopijo; če brati ne znajo slovenski, če pa vendar latinske črke poznajo, naj jim razložijo še črke c, č, s, š. z, ž, naj jim posodijo kako knjigo ali časnik „Mir", da se bodo navadili slovensko brati. Duhovnike, pastirje naroda, pa prosimo v imenu cerkve in naroda, naj takoj oznanjajo, vabijo in priporočujejo družbo sv. Mohora, kakor morejo in smejo: v cerkvi raz lece in v osebnemu pogovoru; vselej in pri vseh njih glas ne bode ostal glas vpijočega v puščavi.

V to pomagaj Bog! Posnemajmo Amerikance!

Domače novice.

(Presvitli cesar) podelil je Ljubljanski ljudski kuhinji 150 goldinarjev.

(Slovensko dramatično društvo) ima svoj občni zbor v nedeljo 27. t. m. ob 11. uri dopoludne (Čitaln. I. nastr.) Razumništvo slovensko vabimo še enkrat, naj se prav mnogobrojno vdeleží tega zborovanja.

(Slovenska predstava.) Ker dramatično društvo do sedaj še ni dobilo dovoljenja od visoke deželne vlade, prirediti v tukajšnji čitalnici predstavo, morala se bode preložiti na do sedaj še nedoločen dan. Ako dovoljenje doide do danes večera, objavila se bode predstava z gledališkimi listi. — Kedaj bo pomagano slovenskim igralcem?? — Odbor narodne čitalnice odstopil je dramatičnemu društvu za letošnjo sezôno dvorano brezplačno.

(Kranjski deželni odbor) izplačal je vseh 5000 goldinarjev vodju nemškega gledališča takoj, če tudi dôba predstavam ni potekla.

(Deželni odbor kranjski) je določil dné 11. februvarija, da most čez Krko pri Brodu prevzameta okraja Krško in Kostanjevica, ki ga bodeta tudi oskrbovala. Občini Polica dovolilo se je pobiranje občinskih taks po 5 gld. za ženitovanjske oglasnice. Občini Koroška Bela dovolila se je za leto 1887 36% na doklada na direktne davke. Občina Toplice dobila je dovoljenje za pobiranje take doklade po 50%, Kostanjevica 20%, Vinica pa 50%.

(Ustanovni zbor) podružnice sv. Cirila in Metoda za Krško in okolico, bode v nedeljo, 6. marca ob 4. uri popoludne v prostorih „bralnega društva," h kteremu vljudno vabi vse p. n. domoljube, ki pristopiti nameravajo

dr. Jurij Sterbenc, dekan v Leskovcu.

(Ljubljanski nemškutarji) se tudi letos jako malo brigajo za cerkveno zapoved in za vero prebivalstva glavnega mesta v deželi, ki je skoraj izključljivo katoliško. Kakor nalašč prišel jim je požar gledališča za povod, da bodo sedaj ves post ob

„klavirji in goslih“ v kazini plesali. Naj le pazijo, da se jim v kazini ne zgodi taka, kakor se je zgodila nemški predrznosti v gledališči. Bogu so neslane burke in nesramno izzivanje njegove jeze le nekaj časa všeč, včasih pa tudi prav nič ne!

(**Čebelarsko in sadjerejsko društvo**) dobilo je v pretečenem letu 150 gold. podpore, za kteri znesek hoče napraviti novih panjev in jih potem brezplačno razdeliti onim šolam, ki se oglasé in prosijo za nje. Poleg šol zamorejo tudi bolj revni čebelarji prositi za nje. Ti dobili jih bodo le potem, če se ne oglasi dovolj šol za nje. Panjovi so prazni, ne s čebelami. Čas oglasitve je do konec meseca marca t. l. Oglasila naj se pošiljajo g. predsedniku čebelarskega društva na Jesenice, Gorenjsko. — Čebelarsko in sadjerejsko društvo ima v društvenem sadnem vrtu v Radovljici več sto visokodebelnih jablan po 30 kr., hrušek po 45 kr., orehov po 10 kr., nekaj jabolčnih in nekaj hruševih pritlikovcev za oddati. Neudom je cena za 10 kr. višja. Naročila naj se blagovoljno pošiljajo g. O. Homanu, trgovcu v Radovljici, ki je ob jednem odbornik čebelarskega društva in oskrbnik vrta, in sicer o pravem času.

Predsedništvo.

(**Goriški nadškof**) in illirski metropolit, mil. g. dr. Alojzij Zorn, postal je tajni svètnik cesarjev. S tem dostojanstvom združen je naslov: „ekscelenca“.

(**Novi Krški škof g. dr. Kahn**) naročil je kanoniku in generalnemu vikarju g. Lambertu Einspielerju, da naj mu nasvetuje kakega gospoda za slovenskega dvornega kaplana.

(**Služba**) na meščanski šoli v Krškem razpisana je ob letni plači 800 gld. in s postavno določenimi starostnimi dokladami. Zahteva se zmožnost podučevanja v matematično-natoroznanski skupini. Služba se bo oddala stalno ali pa tudi samo začasno. Prošnje do 10. aprila c. kr. okrajnemu šolskemu svètu v Krškem. Šola je nemška trirazrednica.

(**Razpisana**) je služba uradnega sluge pri c. k. okrožni sodniji v Novem mestu ob letni plači 300 gld., ki se bodo s časom povišali na 350 gld. Doklada znaša 25% plače in pa obleko. Prošnje do 27. marca 1887 pri c. kr. okrožni sodniji Novomeški.

Razne reči.

— Commentarius in Epistolas b Pauli apostoli pastorales, concinnatus a Leonardo Klofutar, Ss. Theologiae Doctore, Instituti studiorum theolog. dioecesani Directore, Studii bibl. N. F. Professore publ. ord., Capituli Cathedr. Canonico honor., Imp. Austr. Ordinis Francisci Josephi Equite, etc. etc. Labaci 1887. Ex officina lithographica Klein & Kovač. — To je naslov najnovejšemu spisu našega neprestano delavnega izvrstnega eksegeta. Je pa ta razlaga pastirskih listov sv. Pavla le nov ter predelan in popravljen natis, kajti prvi komentar teh krasnih pisem do Timoteja in Tita dobili smo iz spretnega peresa veleučenega g. pisatelja že pred dvajsetimi leti. Ker so ti trije listi sv. apostelja Pavla, rekel bi, prva pisana pastorala, ter vsem mašnikom v dušnem pastirstvu delujočim obilen vir poduka in tolažbe, je pač zelo želeti, da jih duhovniki prav pridno čitajo in premišljujejo. Slovstveni izdelki našega g. kanonika so daleč daleč znani in na dobrem glasu; njegova natisnjena in litografovana razlaganja sv. evangelijev in listov, pa drugi spisi, s kterimi je učeni g. profesor častno namnožil znanstveno bogoslovno slovstvo, se vspešno rabijo po mnogih semeniščih avstrijskih in tudi inostranskih — kar je slovenski naši domovini in domačemu bogoslovnemu učilišču gotovo v ponos! Odtisi te najnovejše knjige, tudi lično vezani, so dobiti pri prečast. g. pisatelju.

— Amerikansko. Najnovejša novost, kteri se klanjajo Amerikanci, je, da hočejo značaj človeka iz roke prerokovati. Nek Edvard Heron Allen hoče to umetnost (novost?) popolno v svoji oblasti imeti. A glejte liščeke! Vse dere za njim. V New-Yorku bo vabljen v visoke kroge, da poskuša tam svojo umetnost. Umeten je res, ker svoja označenja računi vsaki osebi po 10 dolarjev. Res umeten mož za — svoj žep. — Pri nas na Slovenskem pripisujemo to umetnost ciganom in cigankam. In pripoznati moramo, da so ravno tako zanesljivi umetniki, kakor Heron Allen, le mnogo cenejši so naši ciganski umetniki, kakor amerikanski. Kaj pa, da zato tudi vedno ubogi cigani ostanejo.

Telegrami.

Dunaj, 26. febr. Gospodska zbornica in ogrska gorenja zbornica odobrili ste soglasno in brez debate vsak kredit, kar bi se ga potrebovalo za črnovojnike.

Berolin, 26. febr. Nemčija na Iztoku nima ničesar iskati in se ne bo prav nič vtikala v ondašnje razmere.

Rim, 25. febr. Razprave ob obnovljenji zveze med Italijo, Avstrijo in Nemčijo, ktera je meseca maja potekla, so se ugodno zvršile.

Tujci.

24. februvarija.

Pri *Maliču:* Jamernig, Ernst, Singer, Nau, Buxbaum in Wendler, trgovci, z Dunaja. — C. Anton, urad. „Aziende“ iz Gradca. — Zupinger, inženir, iz Gradca. — Lud. Knežič, župnik, s sestro, iz Hrvaškega. — H. Walter, uradnik, iz Vevč.

Pri *Slonu:* Dr. pl. Pflügl, glavni nadzornik železnice, z Dunaja. — Ulmann, Basch in Hellersberg, trgovci, z Dunaja. — S. Weiss, zasebnik, iz Zagreba. — L. Burgstaller, c. k. major v pok., iz Sattendorfa. — Amalija Krainz, zasebnica, iz Celja. — Fr. Zupan, zasebnik, iz Krope. — Kramer in Wachsmann, trgovca, iz Trsta.

Pri *Bavarskem dvoru:* Franc Martschun, trgovec, iz Gradca. — Janez Michitsch, trgovec, iz Kočevja. — Jožef Bartel, trgovec, iz Hriba.

Pri *Virantu:* Jožef Pajnič, fin uradnik, iz Novega mesta. — Franc Podboj, posestnik, iz Ribnice.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje zrakomera v mm	Stanje toplomera po Celziju	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
25.	7. u. zjut.	743·38	— 7·6	brezv.	megla	
	2. u. pop.	741·12	+ 6·4	sl. svzh.	jasno	0·00
	9. u. zveč.	741·54	+ 0·2	sl. zap.	„	

Zjutraj megla, potem jasno. Srednja temperatura — 0·3° C., za 0·9° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

26. februvarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	78 gl.	40	kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	79 „	95	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 „	30	„
Papirna renta, davka prosta	96 „	75	„
Akcije avstr.-ogerske banke	852 „	—	„
Kreditne akcije	273 „	50	„
London	128 „	15	„
Srebro	— „	—	„
Francoski napoleond.	10 „	12½	„
Ces. cekini	6 „	01	„
Nemške marke	62 „	70	„

Tržne cene

dné 26. februvarija t. l.

		gl.	kr.			gl.	kr.
Pšenica,	hktl.	8	12	Špeh povojen,	kgr.	—	68
Rež,	„	5	20	Surovo maslo,	„	—	94
Ječmen,	„	4	55	Jajce, jedno	„	—	2
Oves,	„	2	92	Mleko, liter		—	8
Ajda,	„	4	22	Goveje meso,	kgr.	—	64
Proso,	„	4	87	Telečje „	„	—	50
Koruza,	„	5	04	Svinjsko „	„	—	58
Krompir,	„	2	85	Koštrunovo „	„	—	36
Leča,	„	11	—	Pišanec		—	55
Grah,	„	10	—	Golob		—	22
Fižol,	„	11	—	Seno, 100	kgr.	3	03
Maslo,	kgr.	1	—	Slama, „	„	2	85
Mast,	„	—	68	Drva trda, 4 □	mtr.	6	50
Špeh svež,	„	—	58	„ mehka,	„ „	4	10

ŽELODČEVA ESENCA
lekarja **Piccoli-ja**
v Ljubljani.

ni jo mogoče preceniti zaradi svoje nedosegljive lastnosti (da ne škoduje telesu, če tudi se dolgo časa rabi), da pomaga v tolikih in različnih boleznih z najgotovejšim vspehom, posebno pa zaradi svoje jako nizke cene — vse to so lastnosti, ki jo delajo neobhodno potrebno vsakteri družini.

Izdelovatelj pošilja jo v zaboječkih po 12 steklenic za **1 gld. 36 kr.** po poštnem povzetji. Poštnino trpé p. t. naročniki.

V steklenicah po **10 kr.** samo v **Piccoli-jevi** lekarni „pri angelju“ na Dunajski cesti v Ljubljani. — V steklenicah po 15 kr. v Rizzoli-jevi lekarni v Novem mestu in v mnogih lekarnah na Štajarskem, Koroškem, v Primorji, Tirolih, Trstu, Istriji in Dalmaciji. (7)

Harmonika

na pet vrst in s petimi mol-glasovi doneča, kakoršne do sedaj še ni bilo, se prodá prav po primerno nizki ceni.

Več o tem pové **F. Vodišek**, Poljanska cesta št. 25 v Ljubljani. (1)

Sedaj! ali pa nikoli!

Prevzel sem čudovito veliko zalogo pip iz **prave morske pene** in razno blago iz **jantarja** v razprodajo. Da bom prej gotov, razprodajam blago po tako nizki ceni, da se bo komaj delo izplačalo. Vsak komad veljá

le 1 goldinar.

Pipe so prekrasne, iz prave najfineje morske pene jako fino okovane s ponarejenim srebrom; so vsake vrste kakor Ulmerice, Debrečinke, Csikos, Rakoczy itd. Vse je lično izdelano ali pa rezljano ter veljá vsaka **le 1 gld.**

Cevi za smodke in **cigarete** iz najfineje prave morske pene s kanežem iz pravega jantarja v 30 raznih podobah, gladke ali rezljane, s konjiči, drugimi živalimi ali cvetličjem. Vsaka teh prekrasnih cevi je v posebnem etviju in veljá **le 1 gld.**

Najvišjo slast

pa ima vsak lastnik mojih pip iz morske pene vidoč, kako lepo se taista okadi, ker je vsak komad nalašč za to v vosku pripravljen. Prodaja trajala bo le malo časa. Razpošilja jih proti gotovini ali po poštnem povzetji le še malo časa (1)

Rabinowicz' zaloga pip iz morske pene
Wien, III., Hintere Zollamtsstrasse 9.

Skoraj zastonj!

Popotni pledi z barvasto krajevino po 190 cm. dolgi in 135 cm. široki . . . . . po 1 gld. 90 kr.
Angležke posteljne odeje iz tkanega flanela, posebno velike . . . „ 2 „ 85 „
Pivovarske odeje prve vrste . . . „ 1 „ 90 „
Služabniški koci . . . . . „ 1 „ 60 „
Konjske odeje, posebno velike in fine 200 cm. dolge 140 cm. široke . „ 1 „ 90 „
razpošilja proti povzetju

M. RUNDBAKIN,
Taborstrasse 28, Dunaj. (1)

Kuhinjsko in hišno orodje
najboljše vrste
za gospodinje! za gospodinje!

prodaja po **najnižjih cenah**
Franc Terček,
trgovec z železjem na Valvazorjevem trgu v hiši c. k. okrajnega glavarstva. (4)

Ravnokar na novo natisnjena:

„Dušna paša“

za kristjane, ki želé v duhu in resnici Boga moliti.

Spisal Friderik Baraga, nekdanji kaplan v Metliki, pozneje škof v severni Ameriki.
(Z dovoljenjem visokočast. ljublj. knezoškofijstva.)

je izšla v devetem natisu z jako razločljivimi črkami na ličnem papirju natisnjena, obseza 515 strani in veljá v usnje vezana **1 gld. 30 kr.**, v usnje vezana z zlato obrezo **1 gld. 70 kr.**

Kako potrebna in koristna je ta molitvena knjiga, nam pričajo mnoge izdaje; o dobroti pa nam jamči slavnoznanega pisatelja imé.

Ravno v tej zalogi je izšla mnogostransko jako željena knjižica

Mašne bukvice,

to je: **Molitve pri sveti maši in druge vsakemu kristijanu potrebne molitve.**
(Z dovoljenjem visokočast. ljublj. knezoškofijstva.)
Trinajsti natis. — Knjiga obsega 316 strani.

Veljá v usnje vezana **50 kr.**, v usnje vezana z zlato obrezo **70 kr.**

Oboje knjige so naprodaj pri (14)

Janezu Klemenzu,

bukvovezu, florijanske ulice št. 38, in v „Katoliški bukvarni“ v Ljubljani.

Izdajatel in odgovorni vrednik Josip Jerič.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.